

Instituții de drept penal – Partea generală

Capitolul I Legea penală și limitele ei de aplicare

1. Constituie *principii generale* ale dreptului penal:

- a) legalitatea incriminării și legalitatea sancțiunilor de drept penal;
- b) legalitatea procesului penal și principiul aplicării legii penale;
- c) prezumția de nevinovăție și *in dubio pro reo*.

2. Principiul legalității incriminării presupune:

- a) că legea penală prevede faptele care constituie infracțiuni și că nicio persoană nu poate fi sancționată penal pentru o faptă care nu era prevăzută de legea penală la data când a fost săvârșită;
- b) că pentru o faptă care constituie infracțiune se poate aplica orice pedeapsă care este prevăzută în Codul penal, cu excepția detențiunii pe viață care este interzisă;
- c) că în cursul procesului penal este garantat dreptul la libertate și siguranță al persoanei.

3. Potrivit principiului legalității sancțiunilor de drept penal:

- a) o pedeapsă poate fi stabilită și aplicată în afara limitelor generale ale acesteia;
- b) nici pedeapsă nu poate fi stabilit și aplicată în afara limitelor generale ale acesteia, cu excepția situației în care făptuitorul este minor;
- c) nici pedeapsă nu poate fi stabilit și aplicată în afara limitelor generale ale acesteia.

4. Activitatea legii penale presupune că:

- a) legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în timpul cât ea se află în vigoare;
- b) nu se poate aplica nici o pedeapsă care nu este prevăzută de legea penală;
- c) legea penală se aplică din oficiu, fiind o lege care are un caracter activ.

5. Legea penală temporară:

- a) nu există;
- b) se aplică infracțiunilor săvârșite în timpul când era în vigoare, chiar dacă fapta nu a fost urmărită sau judecată în acel interval de timp;
- c) se aplică infracțiunilor săvârșite în timpul când era în vigoare, numai dacă fapta a fost urmărită și judecată în acel interval de timp;

6. Legea penală temporară;

- a) este legea penală care a fost abrogată și înlocuită de alte acte normative sau care a fost declarată neconstituțională printr-o decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- b) este legea penală care stabilește perioadele pentru care se aplică pedepse persoanelor care au săvârșit infracțiuni;
- c) este legea penală care prevede data ieșirii ei din vigoare sau a cărei aplicare este limitată prin natura temporară a situației care a impus adoptarea sa.

7. Potrivit principiului realității legii penale, legea penală română se aplică:

- a) infracțiunilor săvârșite pe un vas sub pavilion românesc sau pe o aeronavă înregistrată în România;
- b) infracțiunilor săvârșite în afara teritoriului României de către un cetățean român, dacă pedeapsa prevăzută de legea penală este mai mare de 5 ani de zile;
- c) infracțiunilor săvârșite în afara teritoriului țării de către un cetățean străin sau o persoană fără cetățenie, contra statului român, contra unui cetățean român ori a unei persoane juridice române.

8. În situația apariției unei legi penale de dezincriminare:

a) legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă;

b) legea penală se aplică faptelor săvârșite sub legea veche potrivit principiului universalității legii penale;

c) legea penală se aplică faptelor săvârșite sub legea veche potrivit principiului realității legii penale;

9. În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale:

a) se aplică întotdeauna legea penală în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii;

b) se aplică întotdeauna legea penală în vigoare la momentul pronunțării hotărârii;

c) se aplică legea penală mai favorabilă.

10. Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la detențiunea pe viață și până la executarea ei a intervenit o lege care prevede pentru aceeași faptă numai pedeapsa închisorii:

a) pedeapsa detențiunii pe viață se înlocuiește cu pedeapsa închisorii al cărui cuantum este egal maximului general al acesteia;

b) pedeapsa detențiunii pe viață se înlocuiește cu pedeapsa închisorii care urmează să fie reindividualizată de către instanța care a aplicat pedeapsa;

c) pedeapsa detențiunii pe viață se înlocuiește cu maximul închisorii pentru acea infracțiune;

11. Se bucură de *imunitate de jurisdicție*:

a) reprezentanții diplomatici ai statelor străine;

b) Președintele României;

c) Primul Ministru al României;

Capitolul II Infrațiunea

Secțiunea 1 **Infrațiunea și conținutul acesteia**

12. Constituie *infrațiune* fapta care îndeplinește următoarele condiții necesare și suficiente:

- a) este săvârșită cu vinovăție; este prevăzută de lege; prezintă pericol social sau natural și este nejustificată;
- b) prezintă pericol social; este săvârșită cu vinovăție; este prevăzută într-o ordonanță simplă emisă de Guvern;
- c) este prevăzută de legea penală, este săvârșită cu vinovăție, este nejustificată și imputabilă persoanei care a săvârșit-o.

13. Legalitatea sancțiunilor de drept penal privește:

- a) doar măsurile de siguranță ce pot fi luate față de minorul care a săvârșit fapte prevăzute de legea penală;
- b) aplicarea unei pedepse stabilită în afara limitelor generale ale acesteia;
- c) pedepsele aplicabile, măsurile educative și măsurile de siguranță care se pot lua față de persoanele care au comis fapte prevăzute de legea penală.

14. Există intenție directă când făptuitorul:

- a) prevede rezultatul faptei sale și deși nu-l urmărește acceptă posibilitatea producerii lui;
- b) prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temei că acesta nu se va produce;
- c) prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei fapte.

15. Intenția depășită (*praeterintenția*) este o formă de vinovăție care se realizează:

a) prin săvârșirea unei fapte cu intenție directă și producerea unui rezultat mai grav decât cel urmărit, rezultat care este însă prevăzut și acceptat de făptuitor la momentul săvârșirii faptei;

b) prin săvârșirea unei fapte cu intenție indirectă și producerea unui rezultat mai grav decât cel acceptat de făptuitor prin săvârșirea faptei, rezultat care însă nu este imputabil făptuitorului dincolo de limita ce ar rezulta din acceptarea sa;

c) prin săvârșirea unei fapte printr-o acțiune sau inacțiune intenționată și care produce un rezultat mai grav, care se datorează culpei făptuitorului.

16. Constituie elemente ale laturii obiective a conținutului constitutiv al unei infracțiuni:

- a) elementul material;
- b) elementul subiectiv;
- c) mobilul săvârșirii faptei.

17. Culpă ca formă a vinovăției există când făptuitorul:

a) prevede rezultatul faptei sale și deși nu-l urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui;

b) prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei fapte;

c) prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce.

18. Există culpă ca formă a vinovăției când făptuitorul:

a) prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei fapte;

b) nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să-l prevadă;

c) prevede rezultatul faptei sale și deși nu-l urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui.

19. Există culpă fără prevedere când făptuitorul:
- a) prevede rezultatul faptei sale și deși nu-l urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui;
 - b) prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce;
 - c) infractorul nu prevede rezultatul, deși putea și trebuia să-l prevadă.
20. Există culpă cu prevedere când făptuitorul:
- a) prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei fapte;
 - b) nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să-l prevadă;
 - c) prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce.
21. Fapta comisă din culpă:
- a) constituie infracțiune numai dacă făptuitorul a prevăzut rezultatul faptei sale, urmărind producerea acestuia;
 - b) constituie infracțiune dacă intenția depășită a produs un rezultat mai grav;
 - c) constituie infracțiune numai când legea o prevede în mod expres.
22. Există intenție indirectă ca formă a vinovăției când făptuitorul:
- a) prevede rezultatul faptei sale, și deși nu-l urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui;
 - b) prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce;
 - c) nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să-l prevadă.
23. Care este forma și modalitatea vinovăției când făptuitorul prevede rezultatul faptei sale și urmărește producerea lui prin săvârșirea acelei fapte?
- a) intenția indirectă;
 - b) intenția directă;
 - c) culpa cu prevedere.

24. În cazul cărei forme și modalități a vinovăției făptuitorul prevede rezultatul faptei sale și deși nu-l urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui:

- a) intenția directă;
- b) culpa cu prevedere;
- c) intenția indirectă.

25. Săvârșirea infracțiunii comise prin omisiune se consideră când:

- a) există o obligație legală sau contractuală de a acționa sau autorul omisiunii, printr-o acțiune sau inacțiune anterioară a creat o stare de pericol care a înlesnit producerea rezultatului;
- b) numai când autorul omisiunii, printr-o acțiune sau inacțiune anterioară a creat o stare de pericol care a înlesnit producerea rezultatului;
- c) acțiunea autorului care a creat starea de pericol este ulterioară actului infracțional.

26. Există infracțiune atunci când:

- a) fapta este săvârșită de două sau mai multe persoane numai împreună cu un făptuitor minor;
- b) există mai multe fapte săvârșite numai cu forma de vinovăție a intenției directe;
- c) fapta este săvârșită din culpă, numai atunci când legea prevede în mod expres aceasta.

27. Fapta constând într-o acțiune sau inacțiune constituie infracțiune când este săvârșită:

- a) cu intenție;
- b) numai din culpă simplă;
- c) numai din culpă cu prevedere.

28. Când se poate considera săvârșită prin omisiune infracțiunea comisivă, care presupune producerea unui rezultat:

- a) când autorul omisiunii a creat o stare de pericol care a înlesnit producerea rezultatului printr-o acțiune sau inacțiune anterioară;

b) când autorul omisiunii a urmărit săvârșirea unei infracțiuni de pericol;

c) când autorul a acționat fără a exista o obligație legală sau contractuală.

29. Subiectul activ al infracțiunii poate fi:

a) orice persoană;

b) orice persoană fizică sau juridică;

c) persoana fizică ce a împlinit vârsta de 14 ani.

30. Persoana fizică, pentru a fi subiect activ al infracțiunii, trebuie să îndeplinească, printre altele și următoarele condiții generale:

a) să aibă vârsta de 16 ani, indiferent dacă are sau nu discernământul faptelor;

b) să aibă vârsta de 14 ani împliniți și să existe dovada că a acționat cu discernământ;

c) să nu profite de o situație prilejuită de o calamitate.

31. În legea penală română subiectul activ al infracțiunii trebuie să îndeplinească printre altele și următoarele condițiile generale:

a) să aibă libertatea de voință și de acțiune;

b) să acționeze numai cu intenție;

c) să coopereze cu alți participanți.

32. Nu pot fi subiecți activi ai infracțiunii:

a) persoanele care săvârșesc faptele penale sub imperiul constrângerii fizice sau morale;

b) persoanele aflate în executarea unei pedepse privative de libertate;

c) persoanele care se bucură de imunitate parlamentară.

33. Cine nu pot fi subiecți activi ai infracțiunii?

a) femeile în vârstă de peste 55 de ani;

b) bărbații în vârstă de peste 60 de ani;

c) persoanele care în momentul comiterii faptei nu puteau să-și dea seama de acțiunile sau inacțiunile lor, datorită unei boli psihice.

34. Subiectul pasiv al infracțiunii poate fi:

- a) numai o persoană fizică;
- b) o persoană fără discernământ;
- c) numai o persoană juridică.

35. Ce condiții trebuie să îndeplinească subiectul pasiv calificat al infracțiunii?

- a) să aibă calitatea cerută de norma incriminatoare;
- b) să aibă o calificare profesională;
- c) să săvârșească o infracțiune calificată.

36. Ce constituie obiectul material al infracțiunii?

- a) entitatea materială în care este exprimată valoarea socială;
- b) numai un bun material;
- c) norma juridică încălcată.

37. Cum se poate realiza elementul material al laturii obiective a infracțiunii?

- a) numai prin fapte;
- b) numai prin scris;
- c) atât prin fapte cât și prin scris.

38. Când inacțiunea poate constitui element material al laturii obiective a infracțiunii?

- a) în toate cazurile;
- b) în cazul în care există o obligație legală sau contractuală de a acționa;
- c) când apreciază instanța de judecată.

39. Elementul material al laturii obiective în conținutul infracțiunii se poate prezenta:

- a) numai prin acțiuni;
- b) numai prin inacțiuni;
- c) prin acțiuni și prin inacțiuni.

40. Elementul material al laturii obiective în conținutul infracțiunii:
- a) este expres desemnat;
 - b) se deduce din împrejurările arătate în normă;
 - c) poate lipsi.

41. Când timpul în care se săvârșește fapta reprezintă o condiție esențială ce rezultă din conținutul legal al infracțiunii, nerealizarea acesteia:

- a) face ca fapta să nu se realizeze în variantă calificată;
- b) nu influențează existența infracțiunii;
- c) face ca fapta să nu fie infracțiune ori să constituie o altă infracțiune.

42. Legătura de cauzalitate între acțiune sau inacțiune și urmarea imediată:

- a) trebuie stabilită la orice infracțiune;
- b) în cazul infracțiunilor de pericol rezultă *ex re*;
- c) nu trebuie stabilită la infracțiunile așa-zis materiale.

Secțiunea a 2-a **Cauzele justificative**

43. Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală:

- a) dacă există vreuna dintre cauzele justificative prevăzute de lege;
- b) dacă a fost săvârșită de un făptuitor minor împreună cu un făptuitor major;
- c) dacă în raport de împrejurările și modul concret de comitere a infracțiunii se pot reține în sarcina făptuitorului circumstanțe atenuante.

44. Atacul în cazul legitimei apărări trebuie:

- a) să aibă temei legal;
- b) să fie imediat;
- c) să producă un prejudiciu ireparabil.